

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 388. Vibrafonist Milt Jackson. In 1916 begon Hermann Winterhoff van de Amerikaanse Leedy Drum Co. met experimenten die in 1921 tot de vibrafoon leidden. De geluidsbron wordt gevormd door vrij dikke metalen repen, horizontaal gemonteerd met op de eerste rij de bij wijze van spreken witte toetsen van de piano, daarachter de zwarte. Ze worden aangeslagen met mallets, door verschillen materialen te gebruiken ontstaan verschillende timbres. Onder iedere metalen reep zit een klankbuis voor de resonantie, bovenaan, vlak onder de klankbron, een rond metalen plaatje op een draaiende stang, waardoor dat plaatje de luchtkolom in de buis in beweging brengt. Sla je een toon aan dan gaat die door die trillende lucht vibreren. Vibrafoon dus. Al die plaatjes zitten op één stang voor en één stang achter, een electro-motor brengt ze in beweging. Het toerental van de motor is regelbaar, daardoor de omwentelingsnelheid van de ronde plaatjes, daardoor de snelheid van het vibrato: vlug trillen, heel langzaam, alles daar tussenin. Lionel Hampton gebruikt een snel vibrato, een 'fast motor' zoals de jazzvibrafonisten dat noemen, Red Norvo gebruikt, als ex-xylofoonspeler, de motor in het geheel niet, Milt Jackson is de man van de 'slow motor', en daardoor een langzaam zingend vibrato. Zijn eerste instrument dat we in 1946 nog bij Dizzy Gillespie horen, leek voornamelijk op een semi-gestemd rek met flessen, later kocht hij een tweede hands Deagan uit 1937 en die bespeelt hij nog steeds, ook al gebruikt hij af en toe iets anders, een enkele keer zelfs de electrisch Deagan, die contact-microfoons op het metaal heeft waarna alles electronisch geregeld wordt: geen buizen, geen draaiende ronde plaatjes; een versterker en speakers. Dizzy Gillespie had begin jaren vijftig een platenmaatschappijtje, naar zijn initialen Dee Gee genoemd. 24 augustus 1951 nam hij zijn oude ritmesectie van 1946 op: Milt Jackson-vibrafoon, John Lewis-piano, Ray Brown-bas en Kenny Clarke-drums. Omdat hij 't meeste naam had werd het 'Milt Jackson Quartet' genoemd, het eerste stuk was van de leider: "Milt meets Sid".

plaat 1 Milt Jackson Quartet: Milt meets Sid (Milt Jackson)
1/4 - 3:06 - Monkey Records MY 40.006

- "Milt meets Sid". Ook het tweede stuk is van Jackson: "D and E".
 zelfde Milt Jackson Quartet: D and E (Milt Jackson)
 1/laatste - 2:54 - idem
 "D and E". De twee andere stukken waren bekende songs, dit is
 Jerome Kern's "Yesterdays".
- plaat 2 Milt Jackson Quartet: Yesterdays (Jerome Kern)
 B/3 - 2:29 - Dee Gee 1002
 Na "Yesterdays" tenslotte Harold Arlen's "Between the devil and
 the deep blue sea".
- plaat 1 Milt Jackson Quartet: Between the devil and the deep blue sea
 2/laatste - 2:35 - Monkey Records MY 40.006 (Harold Arlen)
 "Between the devil and the deep blue sea", laatste stuk bij de
 session van het Milt Jackson Quartet voor Dee Gee in NYC, 24 au-
 gustus 1951. Milt Jackson-vibrafoon, John Lewis-piano, Ray
 Brown-bas, Kenny Clarke-drums, en dat was de Dizzy Gillespie-
 ritme-sectie van 1946, de big band. Of er toen bij John Lewis al
 de gedachte achter zat met dit kwartet permanent te gaan werken
 is niet duidelijk, -het zou begin 1955 gebeuren-, in elk geval
 ging Jackson met deze bezetting verder voor de plaat, ook al
 wisselden de musici. 18 september was de tweede Dee Gee-session,
 Percy Heath verving bassist Ray Brown, ^{de drummer was} ~~de man die~~ Kenny
 Clarke in de Gillespie Band was opgevolgd: ~~de man die~~ Joe Harris.
 Bij deze session drie eigen stukken van Jackson, als eerste
 "Autumn breeze".
- zelfde Milt Jackson Quartet: Autumn breeze (Milt Jackson)
 1/3 - 2:55 - idem
 Na "Autumn breeze": "Moving nicely".
- zelfde Milt Jackson Quartet: Moving nicely (Milt Jackson)
 1/5 - 3:14 - idem
 "Moving nicely" van Milt Jackson. En dit is het stuk dat niet van
 hem was: "'Round about midnight".
- zelfde Milt Jackson Quartet: 'Round about midnight (Thelonious Monk)
 2/5 - 2:57 - idem
 Thelonious Monk's "'Round about midnight". En tenslotte, opnieuw
 van Jackson zelf, een stuk dat hij heel vaak zou blijven spelen
 in zijn carrière: "Bluesology".
- zelfde Milt Jackson Quartet: Bluesology (Milt Jackson)
 niveau! 2/3 - 2:46 - idem

"Bluesology" van Milt Jackson. Met zijn kwartet speelde hij voor Dizzy Gillespie's Dee Gee Records, NYC, 18 september 1951. Milt Jackson-vibrafoon, John Lewis-piano, Percy Heath-bas, Joe Harris-drums. Altsaxofonist Lou Donaldson hoorden we in deze geschiedenis als leider van een groep met trompettist Clifford Brown op 9 juni '53, dat was in deel 385. 7 april van het jaar daarvoor deed hij als vijfde man mee bij Jackson's kwartet. Weer met John Lewis en Percy Heath, maar Kenny Clarke was terug op drums. Als afsluiting nu het eerste stuk van de session, Milt Jackson's "Tahiti".

plaat 3 Milt Jackson Quintet: Tahiti (Milt Jackson)
1/2 - 3:31 - Blue Note 1509

"Tahiti", het Milt Jackson Quintet op 7 april 1952 voor Blue Note in NYC. Lou Donaldson-altsaxofoon, Milt Jackson-vibrafoon, John Lewis-piano, Percy Heath-bas, Kenny Clarke-drums. Volgende ^{eerste} keer de rest van deze session, vier stukken. Dit was NOS Jazz-geschiedenis 388, MdR.

0 0 0 0 0

NA 116 425

32:18

opn 03.03.00